

Lastovka.

Milica je mnogo govorila; neprestano se je držala na strani svojega očeta ali matere in jima vedela povedati tisoč vsakovrstnih malenkostij. Nekoč, ko je s stariši obedovala na vrtu, je zaslišala lastavico, ki ji je letala nad glavo in neprestano ščebetala. V pričetku jo je to veselilo, za nekaj časa pa je rekla:

„To je ščebetalka, ta lastovka! Ko se zvečer porrne domov, bo gotovo pošteno utrujena.“

„Jaz imam“, je rekel oče, „tudi lastovko, ki ravno tako nikdar ne molči in gotovo ne verjame, da je ščebetalka; in videti je, da ni čisto nič utrujena, ko gre spat.“

Milica je zarudela in govorila od tega dne mnogo manj.

— c—.

Zaspanček.

Ej, takó . . . No, lepa reč!
Velik je že dan,
Pa si, ljubi deček moj,
Vendar še zaspan.

No, le brž iz postelje
Venkaj na poljé!
Solnček se smehlja na nebu,
Ptičke žvrgolé!

„Ah, pustite, mamka, me,
Prosim vas lepó —
Sanjal sem nocoj, ah, sanjal,
Mamica, takó:

Angeljci so prišli sem
In so peli mi,
Zvezdice so okrog las
V venec deli mi . . .

In nebo odprto zrl
Že sem nad seboj . . .
In angelj me nagovori:
„Danes greš z menoj!

Tja, kjer ljubi Bogec naš
Biva vekomaj,
Tja te dvignem nad oblake
V zlati, sveti raj.

Tamkaj v krogu našem boš
Srečen bival ti,
In veselje tam brezkončno
Boš vžival ti . . .“

„Pa ste vzeli, mamica,
Meni sanje te!
Naj zadremļjem še ta hipec,
Pridejo po mé . . .

Pridejo, ah, pridejo . . .
Mamka, prosim vas,
Zdajle še zaspal bi lahko —
Zdaj je zadnji čas . . .“

— n—.

